

Cop jako buldozer i retro

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 28 Únor 2012 19:11

„*Nejsme vyloženě jenom kovbojíčkové, který to hrnou. Umíme udělat i skladbu, která se dá poslouchat při dvojce vína místo při tupláku piva*“, říkal mi Míša Leicht po vydání alba **Bič**. O 11 let později, s novou deskou Copu v ruce musím konstatovat, že copácká pivní přirozenost tentokrát zvítězila na celé čáře. Nejen kvantitativně. I velký nostalgik a pamětník zlaté éry české country zavrtí hlavou nad tím, jak moc tentokrát zalehli album kovbojové, hráči falešní i smolní, rozestavěné transamerické železnice, zlatokopové, slavný závodník, který „*do zpětnýho zrcátka se nikdy nedíval*

...“ No ano, o žhavé současnosti města Plzeň se toho moc nedozvíme, ale to snad ani nečekáme. Když tu kupu rekvizit vydýcháme, uvědomíme si, že právě v ní se Copu daří náramně. „

Chlap co mě loni kous a já vo něj zlomil hůl/a ta děsně tlustá ženská, co v zubech zvedá stůl
“ (Do města). V takovýchhle momentech drsňácká poetika Míši Leichta zablýská a blíží se hvězdnému Honzovi Vyčítalovi. Naproti tomu civilní

Zpátky domů

Jirky Vopavy, která se snaží pomocí čaje a koření vyvolat atmosféru „k vínu“, se moc nepovedla textově ani melodicky.

Nevím, jestli tou vůní retra chtěli Copáci definitivně určit směr svého nejnovějšího alba: doufám, že ano, protože spousta zařazených písní se dá takto vysvětlit; alternativní možností by bylo vysychání tvůrčích sil. Znovu se tu objevují již dávno vydané (**Lucerna Live – 1995**) písně

Za zdí

a

Paris Dakar

. Jsou to pěkné, newgrassem líznuté melodie, velké hity své doby, které – zejména první z nich – si i dnes rád poslechnu. Ale přesto: proč? Je tu písnička

Návrat

, ještě o čtvrtstoletí dřív než *Za zdí* taky populární záležitost z repertoáru trampské skupiny Scarabeus, hvězd prvních Port. Je to víceméně countryovka a COP ji uchopil velmi slušně, ale přesto: proč? Co se týče písničky *Hráč*, myslím, že Leicht – zpěvák by si od Leichta – skladatele zasloužil zajímavější melodii. Kapelní embargo na převzaté melodie, zdá se,

Cop jako buldozer i retro

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 28 Únor 2012 19:11

---

pominulo, takže uprostřed příjemně dlouhého šestnáctipísňového alba najdeme tři skladby přetextované Míšou Leichtem pocházející z pera velkých autorů: svižná houslovka

Esa

od Johna Hartforda, v Česku už celkem provařená melodie Petera Rowana jako

Bez banja

a asi nejslavnější píseň Phila Rosenthala

Muddy Waters

(Kalný vody), moc pěkně podaná, jenom možná zbytečně uspěchaná.

Zbytek repertoáru jsou konečně vlastní novinky. Hned dva kusy mezi nimi jsou velice pěkné instrumentálky Martina Fridricha a Pepy Maliny; zvláště Fridrichovo

Truhlářství

cením vysoko, ale připouštím, že je to osobní zálibou v barevných, košatých, mollových instrumentálkách. Úvod desky tvoří výše citované „westerny“: Štěrbova

Poslední míle

(to je ale neotřelý název...), Leichtovo

Do města

a

Hráč

a Vopavův

Padlej anděl

. Hudebně trochu stranou je Malinův

Závodník

, hodně nebluegrassový a i díky irské flétně (Malina) folkově-keltsky vyladěný.

Nelítuj

(Míša Leicht) je doklad toho, že živou písničku nevyspekuluješ: prostá čtyřakordovka s furiantským textem, ale vnitřní tep má takový, že z ní mám asi z celé desky největší radost.

Poslední

Černej pasažér

není sice uveden jako „bonus“, ale zjevně tak působí. Je to známý tradicionál z černobílého pomezí a jméno prvního kapelníka Copu Bohouše Chaloupka v kolonce pro textaře naznačuje, že se z hlediska copáckého repertoáru opět jedná o pěknou vykopávku. Z hudebního hlediska je to fórek: pokud lze věřit bookletu, na rezofonickou kytaru tu hraje Míša Leicht, na piáno Zdeněk Fík a na tubu Petr Sláma (!).

Instrumentální složka desky je na vysoké úrovni, mám-li i zde srovnávat s předchozí tvorbou Copu, ještě lepší než obvykle. Není divu: od předchozí řadovky Jedním tahem došlo k výměně houslisty a právě Pepa Malina je spolu s banjistou Martinem Fridrichem hlavním instrumentálním klenotem kapely; skvěle jim samozřejmě sekunduje mandolinista Jirka Vopava – a mohl bych vlastně jmenovat všechny muzikanty. Pozoruhodné například je, jak krásně zpívá dobro Petra Slámy (Padlej anděl, Kalný vody), nesrovnatelně s jeho dřívějšími nahrávkami.

Míša Leicht jako pěvecká hvězda první kategorie zní zase o kousíček výrazněji, přesvědčivěji, dokonaleji. Jirka Vopava – „ten druhý“, který by ovšem v kterékoli jiné kapele byl za velkého frontmana, tentokrát nedostal mnoho příležitostí a koneckonců se jich ani příliš výrazně nechopil, nicméně v titulní skladbě zpívá skvěle. Sborovému zpěvu uškodily personální změny:

Cop jako buldozer i retro

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 28 Únor 2012 19:11

---

jedna z nejdůležitějších značek kapely, velkolepě hrnoucí copácký trojhlas Leicht – Vopava – Štěrba se odchodem posledně jmenovaného rozložil do poněkud zaměnitelných souzvuků.

Nelze popřít, že z výběru alba

Padlej anděl

se trochu šíří rozpaky: je COP schopný budovat nový a zajímavý repertoár? Je tu hodně přehrabování se v minulosti a mezi vlastní tvorbou chybí velká pecka typu Epizoda. Jenže když se vydáme na koncert Copu, podobné otázky nás rozhodně nenapadnou: „....

málokdo z nás dostal šanci nedat se rozjezdít a rozmačkat tímto bluegrassovým buldozerem“, jak napsal klasik. Mám pocit, že na CD *Padlej anděl* se této radosti z muziky – nejcennější copácké devízy podařilo dostat víc, než na předchozí studiová alba. Což není málo.

COP: *Padlej anděl*. Vydavatel neuveden, 2011, celkový čas 49:16.